

MOJE DCERA JE FEŤAČKA

Soňa Šlégrová

Moje dcera je feťáčka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Soňa Šlégrová
Moje dcera je feťáčka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MOJE DCERA JE FEŤAČKA

KRONIKA RODINNÉ BOUŘE

SOŇA ŠLÉGROVÁ

Obsah

Úvod: Proč právě moje dítě a fáze přiznání si pravdy	6
Kapitola první: Když se moje holčička narodila a fáze radosti	9
Kapitola druhá: Manželství, rozvod a fáze procitnutí	23
Kapitola třetí: Dovolené, víkendy a poslední fáze radosti	52
Kapitola čtvrtá: Když se moje holčička změnila a fáze tvrdé reality a zla	67
Kapitola pátá: Svěření se rodičům a fáze hledání řešení	97
Kapitola šestá: Nejlepší muž mého života a fáze hledání pomoci	106
Kapitola sedmá: Moje dcera v diagnostickém ústavu. Fáze protidrogové léčby	123
Kapitola osmá: Moje holčička je znovu na drogách. Fáze hrůzného zjištění	133
Kapitola devátá: Zásadní rozhodnutí a fáze víry v to, že se vše v dobré obrátí	144
Kapitola desátá: Moje holčička mě okradla. Fáze další otřesné pravdy	156
Kapitola jedenáctá: Čekání na zázrak a fáze procitnutí	162
Kapitola dvanáctá: Vystěhování z bytu a fáze čekání na to, co strašného se stane	173
Kapitola třináctá: Jak moje holčička přežije život na ulici? Fáze smíření se s nejhorsími myšlenkami	188
Kapitola čtrnáctá: Mohl by se stát zázrak a fáze boje, co je a co není pravda	193
Epilog: Před třemi lety... a dnes	201

Úvod:

Proč právě moje dítě a fáze přiznání si pravdy

Jsem matka. Ale od jisté doby si pokládám otázku, zda jsem byla vždy dobrá matka. Jestli jsem právě já nezavinila situaci, kdy se z mojí holčičky stala feťáčka. (Ano, použiji tak ostré slovo, protože to, čím jsme si všichni prošli, nechci „změkčovat“ neutrálními pojmy.) Nebo je to jen vina její a jejího okolí? Jako každý rodič feťáka si dnes a denně pokládám otázku, co víc jsem mohla udělat pro své dítě. Co jsem udělala špatně? Proč se to muselo stát zrovna mně? Kde je nějaká spravedlnost, kde je pomoc? Nejhorší jsou noci, bezesné, dlouhé, kdy špatná myšlenka mívá další špatnou myšlenku a váš mozek není schopen přestat myslet na zlé věci a přestat obviňovat vás samotné. A nepomáhá nic, ani pláč, ani vztek, ani smutek.

Ovšem ze všeho nejdůležitější je již na začátku si přiznat, že vaše dítě je opravdu feťák. Věřit tomu, protože tak to opravdu je, i když je to strašně těžké, až z toho bolí srdce. Rodiče mají většinou tendenci nalhávat si, že to není pravda. Že jejich dítě by tohle nikdy nemohlo udělat. Omlouvají ho, že je v jeho chování jistě něco jiného než drogy. Ale omlouvají ho vlastně kvůli sobě, protože oni jsou ti, kdo věřit nechtějí, kdo nechtějí mít problémy, kdo se nechtějí stydět před lidmi. Prostě si odmítají připustit, že jejich dítě je na drogách. Ale věřte, ono to pomůže, i mně pomohlo smířit se se stavem věcí a začít jednat. Začít něco dělat pro svou holčičku i pro sebe. Ač to bylo drsné, těžké, hrozné, neúnosné, ale člověk prostě něco udělat musí.

Tak si to řekněte nahlas, zakřičte: „**Moje dítě je feták!**“

Přeji vám, abyste problémy, které popisují na dalších stránkách, nikdy nemuseli zažít. A pokud už je bohužel znáte, držím vám co nejupřímněji a nejpevněji palce, ať se vše v dobré obrátí.

Soňa Šlégrová

Kapitola první:

Když se moje holčička narodila a fáze radosti

Moje dcera se narodila před 20 lety. Ještě předtím přišel na svět můj syn, je o 3 roky starší. Dala jsem mu jméno Patrik, Páťa. Stejná výchova, stejná péče, titíž rodiče. Tak proč je můj syn tak hodný, zodpovědný, pracovitý, je ke mně a ke všem slušný a váží si mě i celé rodiny? A proč moje dcera, ač má stejnou výchovu, je povahově jiná? Ve výchově svých dětí jsem se snažila přistupovat k nim stejným způsobem. Pravdou je, že mi tenkrát bylo teprve dvaadvacet let, když se mi narodil Páťa. Syna jsem si přála jako prvního, ale hlavně proto, že si to přál můj tehdejší manžel Pavel. „Správný chlap má mít kluka,“ říkal. Byla jsem tak hloupá, že jsem přehlédla to, jak můj bývalý manžel oním „správným chlapem“ nikdy ve skutečnosti nebyl – a už vůbec nebyl „správným tátou“. Byl stejně mladý jako já a sama jsem si ho vybrala vlastně jen proto, že se mi líbil jako kluk. Bylo nám osmnáct, když jsme se seznámili. Vůbec mě tenkrát nezajímaly jeho vlastnosti a povaha. Dnes, ve svém věku, už bych samozřejmě vybírala úplně jinýma očima a především rozumem. Očima a hlavou dospělé ženy a především potenciální matky. Jenže jak jednoduché je v mládí chybovat.

Tenkrát jsem neviděla, že můj bývalý manžel už od prvních dnů našeho vztahu neuvěřitelně žárlil. Nebo možná viděla, ale mně to vlastně jako mladé slečně dělalo dobře. Jeho žárlivost jsem si překládala podle slovníku „náctiletých“, což znamenalo: „on mě šíleně miluje“. Ve skutečnosti byl výbušný a agresivní už od počátku, a když ho jeho žárlivost popadla, do všeho mlátil

a rozbíjel, co mu prišlo pod ruku. Tehdy jsem mu ještě našťestí „pod ruku“ nepřišla já, ale to se taky časem změnilo. Ani mi v té době nevadilo, že měl problémy v učňáku, kde se učil na zedníka, že musel několikrát opakovat zkoušky a pak místo toho, aby začal chodit do práce, raději doma vyspával a válel se. Já už jsem v té době odmaturovala a začala jsem pracovat v kanceláři. Vlastně mě měl odradit už jen fakt, že v době našeho seznámení a vztahu měl dost velkou zálibu vysedávat po hospodách. Jenže to jsem ještě neměla děti, a tak jsem situaci nepřikládala dostatečnou váhu.

Úplně jinak se na to ale dívali moji rodiče. Od začátku se jim můj vztah s Pavlem nelíbil. Tak jako já jsem před špatnými věcmi a lidmi varovala svoje děti, moji rodiče varovali mě před Pavlem. A jako vždy se potvrdilo, že rodiče mají obvykle pravdu. Předpověděli to, co se nakonec stalo. „Soničko,“ říkali mi moji rodiče, „měla bys to s tím Pavlem skončit. Nemá dobrou povahu. Nepracuje, je to lempl a pořád sedí v hospodě. A je chorobně žárlivý. Podívej se, jak se chová, jak je agresivní. Jednou bys s ním byla nešťastná. Ještě nakonec ublíží tobě, holčičko naše. A to my pak nepřežijeme.“

Ale abych se vrátila k povaze své dcery: zdá se, že bohužel zdědila dost povahových vlastností po otci. Když už byla starší, byla divoká, nebrala vážně školu, byla flegmatická ke svým povinnostem, hodně odmlouvala, byla často drzá a určitě si tolik nevážila věcí a lidí kolem sebe jako její bratr. Já jsem se snažila svoje děti vychovávat tak, aby si vážily i maličkostí a aby nic pro ně nebylo samozřejmostí. Snažila jsem se s nimi hodně mluvit a být kamarádká, ale přitom jsem vyžadovala samozřejmě poslušnost a sama jsem jim chtěla být dobrým vzorem. Jejich otec si nijak

zvlášť s výchovou hlavu nelámala, stejně pořád nebyl doma a já jsem byla nakonec ráda, že právě on jim příkladem není. Nakonec jsem obě děti vychovávala sama. Myslím, že je dobré začít úplně od začátku.

Tenkrát, před 20 lety bylo krásně, byl konec dubna a sluníčko příjemně hrálo. „Mami,“ volala jsem nastávající babičce, protože můj manžel nebyl doma a telefon ještě tenkrát neměl, „asi brzy přijde miminko na svět, musím do porodnice.“ Moji rodiče si přijeli pro tříletého Patrika a odvezli mě do nemocnice. V porodnici mi dala sestřička nějaký prášek a řekla mi: „Buď se porod do rána zastaví, anebo se rozjede.“ V noci jsem spala téměř klidně. A ráno to opravdu přišlo. „Tak pojďte, maminko, pojedeme na porodní sál.“ Tak moc jsem toužila po tom mít jako druhé dítě holčičku... Jenže to jsem ještě ani v nejmenším netušila, co mě čeká další léta za bolavý život. Moje maminka si vždycky přála, abych se jmenovala Tereзка, ale tatínek si nakonec prosadil Soničku. A tak jsem se rozhodla udělat mamce radost a pojmenovat svoje miminko právě Tereзка, pokud to bude holčička. Vlastně i mně se tohle jméno líbilo.

Do porodnice přijel později i můj manžel Pavel, moc jsem si přála mít ho u porodu. U narození syna být nemohl, v té době to ještě nebylo povolené. Myslela jsem si, že když bude Pavel u porodu, tak u něj stoupnu v ceně. Měla jsem pocit, že si mě bude víc vážit, když uvidí, čím jsem si musela projít, a naivně jsem si myslela, že si bude říkat, jak moc jsem byla statečná. Říkala jsem si, že třeba pak bude víc doma a nebude chodit po hospodách a bude se věnovat rodině... Ale výsledek vůbec nepřipomínal zamilované filmy. Pavel u porodu jen stál opodál, ruku mi nežmoulal, neříkal ono „vydrž,

miluju tě“ a ani slzu neuronil, když naše dítě přišlo na svět. Já jsem si statečná sice připadala, ale jen do chvíle, než Pavel začal po narození dcery všude vykládat: „Jó, porod, to je hračka. To vůbec nic není. Myslel jsem, jak bude Soňa rvát bolestí, ale ona ani nemukla. Takže prostě brnkačka.“ Ale i tak pro mě byl příchod mé holčičky na svět něco úžasného. Stal se zázrak, už druhý zázrak v mém životě.

Bylo 13.45. „Máte holčičku,“ křikla radostně porodní asistentka. Pak mi to malé, zmuchlané a nafialovělé miminko položila na prsa. To bylo řevu! „Jak se bude jmenovat, maminko?“ Vyhrkly mi slzy do očí a špitla jsem: „Terezka. Babička bude mít radost.“ V tu chvíli začal nový život malého človíčka. Nikdy v daný okamžik ani později bych si nepomyslela, že život moje holčičky se obrátí úplně naruby a že se stane člověkem zlým, sobeckým, nezodpovědným, arogantním, lhostejným ke všemu a ke všem. Zní to tak strašně, když píšu tahle slova o vlastním dítěti. Ale přiznat si všechno je nutné, i když tak hrozně těžké. Stejně tak těžké je hledat původ jejího chování, proč se dala na špatnou cestu a proč nešla směrem, jímž jsem se ji snažila vést. Co když bylo prvním spouštěcím momentem to, že jsem děti vychovávala sama? Ale proč tedy můj syn neměl takové sklony jako dcera? Nebo za to může fakt, že o ni její otec neměl zájem? Ale o svého syna také ne! Nebo v jejím případě zvítězily geny otce? Bylo by tak lehké hodit to na jejich tátu, možná bych se zbavila výčitek vlastního svědomí. Ale já nechci od zodpovědnosti takhle utéct, chtěla bych vědět, znát opravdu důvod toho, proč moje holčička začala fetovat. Obě děti měly podporu mou i mých rodičů. Snažila jsem se jim dát tolik lásky a vychovat je v hodné, slušné lidi. Nebo to bylo nakonec okolí, špatní kamarádi, kteří ji uvrhli do světa drog?

Tereзка byla zdravé dítě, krásná, milá, roztomilá holčička se dvěma culíčky. I když od malička o dost temperamentnější než její bratr. Často jsem přemýšlela nad tím, jak je možné, že už od malička jsou obě moje děti tak rozdílné ve svých povahách. Vzpomínala jsem na to, jaké to bylo, když se narodil můj syn. Těhotenství s ním jsem téměř celé proležela. Zpětně si dnes uvědomuji, že možná právě to mohlo být odrazem jejich povahy a temperamentu. Když jsem čekala Pátu, měla jsem hned od začátku těhotenství problémy. Začala jsem krvácet, a tak mě gynekolog poslal do nemocnice. Hrozně jsem tenkrát bulela a bála se, že o miminko přijdu. Musela jsem skoro sedm měsíců jen v klidu ležet a jediné, co jsem směla, bylo jít na záchod a do sprchy. Vzpomínám si, jak mi bylo hrozně moc líto, že si těhotenství nemůžu užívat a ležím sama tolik měsíců v nemocnici. Ostatní moje kámošky, které taky čekaly mimčo, si chodily podle libosti kamkoliv a já jsem si připadala jako někde na samotce za trest. Nakonec mi porod malého Patrika vyvolali a já byla šťastná, že všechno dobře dopadlo. Rázem jsem zapomněla na samotku a plně se věnovala malému uzlíčku štěstí. A právě možná komplikace v těhotenství, které jsem měla, ovlivnily Patrikovu povahu. Jak jsem celé těhotenství proležela, tak Patrik jako batole proseděl. Prostě takový typ dítěte, které kam posadíte, tam ho za hodinu najdete. Dokázal si hrát s pár kostičkami a autíčky celé hodiny, maloval si obrázky nebo se díval na svého oblíbeného „Krtečka, jak o kalhotky přišel“. Byl trpělivý, když jsem mu něco vysvětlovala, a hodný, když jsem si s ním hrála. Kdykoliv jsem s ním šla někam na návštěvu, vzorně si hrál sám nebo s ostatními dětmi a já byla matka pyšná na to, jak hodné mám dítě. Páťa nikdy nikomu neubližoval a byl to spíš takový ten „mamánek“, který

se držel mojí sukně. Byl všeobecně tiché, klidné dítě, málokdy se vztekal, málokdy plakal. A i když začal mluvit poměrně brzo, nebylo to takové to neustálé brebtání, z něhož vám jde hlava kolem.

Pravým opakem bylo moje těhotenství s Terezkou. Probíhalo bez problémů a pomalu bych si ani nevšimla, že čekám dítě. Dělal jsem všechno, jako bych vůbec těhotná nebyla, běhala jsem jako číperka a i v devátém měsíci těhotenství jsem ještě jezdila na kole. Nefuněla jsem při každém pohybu nebo předklonu, nebyla jsem unavená a pořád jsem něco dělala. Tehdy jsem přibrala jen 8 kilogramů, a tak mi bylo fajn. Prostě jsem si těhotenství s Terezkou užívala se vším všudy. A snad proto byla moje dcera temperamentní, neposedná a upovídaná...

„Máma, máma,“ uslyšela jsem. Ona poprvé řekla to krásné slovo „máma“. A pak další a další slova, hřejivá a roztomilá. Žbleptala, pletla páte přes deváté a pořád mě objímala. „Mamííí, mujuju tě, dej mi puťu,“ snažila se vyjádřit svou lásku ke mně a držela mě kolem krku. Od malička se ráda mazlila. Terezka prvnímu roku svého života, jak se říká, „utekla“, běhala už o něco dříve, než sfoukla svoji první svíčku na dortu. První krůčky, jimiž jsem ji začala vést jejím životem. Ve dvou letech už celkem obstojně mluvila, i když kolikrát jsem její slova musela ostatním překládat. Mluvení jí šlo dobře, spíš až moc dobře. Tu svoji pusinku nezavřela a neustávající „A proč???“ se jí hrnulo z jejích malých rtíků od rána do večera. Dodnes moje kámošky vzpomínají, jak už to její brebentění nemohly poslouchat. Naše sedánky už nebyly tak klidné, jako když jsem měla jen Pátu. Terezka se mě pořád držela jako klíště, nedokázala vydržet na jednom místě jako její brácha a nebyla schopná si hrát sama déle než 5 minut. Nejraději si sedla ke mně

přijedu...“, ona sice pobrekávala, ale zamávala mi a já odešla. Nasedla jsem na kolo a odjížděla do práce. Téměř pravidelně za mnou Tereza vyběhla ven v bačkůrkách, brečela a volala: „Mamííí, mamííí, já chci jet s tebou!“ Dodnes na to vzpomínám a musím se smát nad obrazem malé copaté holčičky, která každé ráno v bačkůrkách v dešti i sněhu uhání za svou maminkou.

Problémy se školou začaly na druhém stupni. Myslím, že to bylo tak v osmé třídě. Dříve jsem se na třídní schůzky ve škole vždycky těšila, protože paní učitelky chválily nejen Patrika, který se učil moc dobře a nikdy s ním ve škole žádné problémy nebyly, ale ze začátku i Terezku. Terka se učila první stupeň taky na samé jedničky jako Páťa, ale pak se to nějak zlomilo. Doma se nechtěla připravovat a kolikrát mi i zatajila domácí úkol a buď ho opsala ve škole, nebo ho prostě neudělala. Začala nosit poznámky za to, že si neplní svoje povinnosti, a nakonec i za chování. „Tereza ve škole neustále vyrušuje.“, „Tereza nemá školní pomůcky.“, „Tereza neodevzdala domácí úkol.“, „Tereza je drzá na učitele.“ atd., bývalo často napsáno v její žákovské knížce. Snažila jsem se Terezce domlouvat, a když to nepomáhalo, dostávala různé zákazy a kolikrát jsem jí musela i pořádně vynadat. Pak byl chvíli klid, ale po nějakém čase se situace zase opakovala. A tak to šlo s učením až do deváté třídy. Už jsem nechodila vůbec ráda na třídní schůzky, naopak jsem začala sedávat vzadu v poslední lavici. Skoro každou třídní schůzku nakonec paní učitelka řekla: „Zůstane tu maminka Terezy a Jirky.“ Jirka byl dalším takovým neposlušným dítětem, a tak jsme si s jeho maminkou obě vyslechly pokárání, jak se mají či nemají naše děti chovat. A to mě ještě čekalo obcházení učitelů jiných předmětů, kde jsem všude slyšela v podstatě to samé a studem jsem se potila

až na zádech. „Paní učitelko, dejte prosím Terezce ještě šanci a přezkoušejte ji. Ona se to naučí,“ slibovala jsem kolikrát za dceru. Doma jsem se pak snažila horem dolem, abych Terezu přesvědčila a donutila ji si známky i chování opravit a zlepšit. Nakonec Terka s odřenýma ušima poslední roky základní školy dokončila. „Ach jo, ať už ta puberta skončí,“ přála jsem si v duchu. Už tenkrát jsem ale tušila, že to moje holčička nebude mít se svou povahou a přístupem v životě lehké. Přesto jsme měly ještě pořád hezký vztah. Dcera uměla být milá i hodná. Byla jsem tenkrát ještě šťastná.

Zpověď babičky a dědy

Ahoj,

jsem Hanka, můj manžel se jmenuje Honza. Naše dcera Soňa nás poprosila, abychom jí zpětně popsali svůj názor a pohled na její život s bývalým manželem a na problémy s naší vnučkou Terezkou, která začala brát drogy. Je dost těžké vracet se ve vzpomínkách do tak bolavého období našeho života, života naší dcery a naší vnučky. Ale pokusíme se otevřít tu pověstnou třináctou komnatu a zkusíme vám popsat to, jak jsme se tenkrát cítili, jak jsme se na věci dívali. Jaký jsme prožívali strach, bolest a neuvěřitelnou bezmoc. Snad i náš pohled na celou věc pomůže mnoha rodičům, babičkám a dědečkům řešit situaci, když se jejich dítě či vnouče ocitne ve světě drog a stane se z něj, oním drsným slovem řečeno, „feťák“.

Sonička je naše druhorozené dítě. Má o čtyři roky starší sestru Janu. Obě svoje dcery jsme se snažili dobře vychovat a myslíme

si, že se nám to povedlo. Každý rodič takové štěstí nemá, ale my máme hodné a obětavé děti. I když obě naše dcery měly od mala každá jinou povahu. Janička byla ubrečené neposedné dítě a byla temperamentnější než Sonička. Naopak Soňa byla hodné miminko a klidné dítě. Na základní škole měly obě naše dcery samé jedničky, ale s Janou to bylo potom na střední poněkud horší. Občas gympl flákala, už moc dobré známky nenosila a maturitu udělala s odřenýma ušima. Se Soňou jsme vybrali střední knihovnickou školu a zvládla ji velmi dobře. Odmaturovala s jedničkami a dvojkami. Byla ve škole dost ctižádostivá, hodně se doma učila a sama k sobě byla zodpovědná. Po dokončení studia chvíli pracovala v knihovně, potom začala pracovat v kanceláři ve velkém podniku v našem městě. Vždycky si řádně plnila svoje povinnosti, byla spolehlivá, do práce chodila ráda a vlastně, až na pár malých výkyvů, s ní nebyly vážnější problémy. I pubertou prošla v klidu, jako by se s ní jen mýjela.

Horší to bylo, když se seznámila se svým prvním mužem. Zamilovala se až po uši a nechtěla poslouchat naše rady o tom, že zrovna tenhle kluk pro ni není. Jmenoval se Pavel a jejich rodinu jsme tak trochu znali. Naši dobří známi nás před nimi varovali, a i když se říká, že by člověk neměl dát na řeči a pomluvy jiných lidí, v tomhle případě se to ukázalo být pravda. Dozvěděli jsme se, že otec Pavla dost pije a nechová se zrovna ke své ženě, matce Pavla, nejlépe. O Pavlovi jsme se doslechli, že taky rád chodí do hospody a ještě raději se s někým popere. Věděli jsme, že Pavel má ještě staršího bratra, a to jsme se tehdy opravdu oba zhrozili. Jeho bratr bral drogy a už i seděl ve vězení za krádeže. Byl gay, což v roce 1989 bylo tabu. Dnes už se na homosexuály samozřejmě nahlíží jinak,

tehdy se jim ale běžně neřeklo jinak než „teplouš“ a společnost je jen těžko přijímala.

Pohled na Pavlova otce a bratra nás děsil. „Soni,“ nabádali jsme dceru, „neblázni a najdi si někoho jiného. Jsi mladá. Vždyť ten Pavel už teď chodí do hospody, a to je mu teprve osmnáct.“ Ona se vždycky rozčilovala: „Mami, tati, ale já ho miluju. A on miluje mě. Udělá pro mě všechno. Sice chodí občas do hospody, ale neopíjí se. A já jsem s ním šťastná.“ „Abys nebyla jednou hodně nešťastná, holčičko naše,“ odpovídali jsme často stejnou větou dceři. Když spolu Soňa s Pavlem chodili už pár měsíců, začali jsme zjišťovat, že Pavel nejen pravidelně popíjí v hospodě, ale že začal na Soňu hrozně žárlit. A navíc byl dost agresivní. Jednou jsme nebyli doma a Soňa si Pavla přivedla k nám. Když jsme se vrátili, měli jsme proražené dveře v chodbě. „Co má tohle znamenat, Soňo?“ ptali jsme se. Řekla nám, že to byla nehoda, že Pavel něco nesl a praštil tím nechtěně do dveří. Samozřejmě jsme věděli, že je to holý nesmysl, a dcera se nám potom přiznala, že ji začal Pavel obviňovat z nevěry a při tom praštil pěsti do dveří, až v nich zůstala díra. My s Honzou jsme tohle neznali. Chovali jsme se k sobě slušně a nikdy jsme si nenadávali, natož abychom byli agresivní. Když jsme si někam vyšli, tak společně. Nikdo z nás do hospody sám nechodil. Takových situací s rozbitými věcmi byla ještě spousta. Třeba u nás na chalupě, kam Soňa s Pavlem taky spolu jezdili, vždycky Pavel něco rozmlátil. Potom lhal, že za to nemůže, nebo si vymýšlel jiné nesmysly. Už v té době na Soničku žárlil tak, že se nemohla bavit s jinými kluky, a pokud už ji načapal, jak s nějakým kamarádem mluví, tak ho prostě a jednoduše zmlátil. Pořád jsme dceři opakovali: „Koukni se, jak je Pavel agresivní, vždyť on

mlátí všechny kolem tebe a nikdo se k tobě nesmí ani přiblížit. Rozejdi se s ním, dokud je čas, holčičko naše.“ „Aspoň vidíte, jak mě miluje a chce mě mít jenom pro sebe,“ vnucovala nám Soňa svůj pohled, jako by přišla o rozum. Nakonec začal Pavel žárlit i na její kamarádky a zkoušel jí zakazovat stýkat se i s nimi. Naštěstí v tomhle ho Soňa neposlouchala a kámošky si vzít nenechala. Ale byly z toho zase zbytečné problémy a scény ze strany Pavla.

Pak přišel čas, kdy Pavla povolali na vojnu. Ani neumíme popsat, jak se nám oběma s Honzou ulevilo. „Hanko, třeba Soňa přijde za ty dva roky k rozumu a na Pavla se vykašle,“ říkal mi a přál si často Honza. Nevykašlala. Počtivě na něj dva dlouhé roky čekala, jezdila za ním do města, kde Pavel sloužil, a denně mu psala zamilované dopisy. Pro Pavla to musel být očištec, když ji neměl pod kontrolou, ale vojna byla povinná a nic proti tomu dělat nemohl. A my jsme oba stále doufali, že na něj Soňa zapomene, a ještě jsme ji nabádali k tomu, aby si vyšla někam na diskotéku nebo na zábavu.

Dva roky utekly jako voda a Pavel se vrátil domů z vojny. Netrvalo dlouho a oznámili nám, že se chtějí vzít. „Co budeme dělat, Hani?“ ptal se mě manžel, i když věděl stejně tak jako já, že s tímhle už asi nic nenaděláme. Hučeli jsme do Soni horem dolem, ale všechno bylo marné. Nakonec se svatba konala, i když nám na poslední chvíli svitla malá naděje, že by z ní mohlo sejít. V den před svatbou měl Pavel přijít k nám a pomoct s přípravami na svatební den. Měli se Soničkou připravit klubovnu, kde se svatba konala, vyzdobit ji, nakoupit jídlo a pití a všechno tam navozit. Jenže Pavel nikde. Dcera ho hledala u nich doma, jezdila na kole po městě, ale nemohla ho najít. Takže jsme s ní všechno připravovali

my dva. Nakonec pozdě večer jela Soňa ještě jednou Pavla hledat a našla ho „státého“ v jedné hospodě. Tehdy přišla domů a brečela: „Pavel byl celý den v hospodě, je ožralej jako prase a vykašlal se na mě a svatbu se vším všudy. Zrušíme svatbu, já si ho nevezmu.“ S Honzou jsme se na sebe potutelně podívali a řekli jsme: „To nevádí, Soni, nemusíš si ho brát. Svatbu zrušíme, jídlo sníme a pití vypijeme.“ Popravdě řečeno, trochu jsme doufali, že dcera svatbu opravdu zruší, vůbec bychom se nezlobili, právě naopak. Jenže Pavel pak ráno přišel, prosil a prosil, skoro se plazil po zemi, až nakonec soňu uprosil. Svatba se navzdory všemu konala.

„Ta holka si zničí život,“ říkali jsme si oba ve svatební síni a slzy nám netekly dojetím, ale strachem o dceru.